

Sygn. akt II CSK 194/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko J. Z. i M. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony
powodowej kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwani M. Z. i J. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. W stosunku do zarzutu naruszenia art. 5 k.c. wprowadzie Sąd Apelacyjny wyraził kwestionowane w skardze stanowisko, że strona, która pozostaje w niezgodzie z zasadami współżycia społecznego nie może powoływać się na ich naruszenie przez przeciwnika, ale jednocześnie ocenił, że nie dostrzega w sprawie szczególnych okoliczności uzasadniających pozbawienie powoda należnego mu prawa, wyjaśniając następnie swoje stanowisko w odniesieniu do ustalonych w sprawie okoliczności. Oczywista zasadność skargi nie występuje

również w odniesieniu do podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów procesowych. W szczególności w zakresie zarzutu naruszenia art. 378 k.p.c. przez nierozważenie zarzutu apelacyjnego naruszenia art. 233 § 2 k.p.c. uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje, aby uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, jeśli się zważy, że ostatecznie w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji pojawił się dodatkowy dokument, na który powołał się pełnomocnik powoda, nie przedłożony wcześniej – według zarzutu skarżących - z innymi dokumentami dotyczącymi pożyczki. Nie można także uznać, że doszło do oczywistego naruszenia art. 493 § 1 w zw. z art. 495 § 3 i art. 227 k.p.c. w sytuacji, w której pozwani zaniechali zgłoszenia w terminie wynikającym z art. 493 § 1 k.p.c. dowodu z zeznań świadka J. N. usprawiedliwiając to niewiedzą o aktualnym jego miejscu pobytu. Należy bowiem odróżnić zgłoszenie znanego stronie dowodu na istotne dla sprawy okoliczności od możliwości jego przeprowadzenia. Niemożność przeprowadzenia określonego dowodu, w tym dowodu z zeznań świadka spowodowana niemożnością ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu, może bowiem być podstawą wydania postanowienia sądu na podstawie art. 242 k.p.c. oznaczającego termin, po którego upływie dowód może być przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu. Niezależnie od tego pominięcie przez sąd sprekludowanego dowodu powinno zaś nastąpić nawet wówczas, gdy jest to dowód istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

aw

jw